

Bojan ŠROT

osebnost mojega kraja

RAZISKOVALNA NALOGA

Avtorice:

Nika GRAČNAR, 8. b

Maja VAVDI, 8. b

Zala VREČKO, 8. b

Mentorica:

Mateja HRASTNIK, prof. slo. in zgo.

Mestna občina Celje, Mladi za Celje

Celje, marec 2017

Osnovna šola Hudinja

Celje

Bojan ŠROT

osebnost mojega kraja

RAZISKOVALNA NALOGA

Avtorice:

Nika GRAČNAR, 8. b

Maja VAVDI, 8. b

Zala VREČKO, 8. b

Mentorica:

Mateja HRASTNIK, prof. slo. in zgo.

Mestna občina Celje, Mladi za Celje

Celje, marec 2017

KAZALO

KAZALO FOTOGRAFIJ	3
POVZETEK	5
UVOD.....	6
OTROŠTVO	9
ŠOLANJE	13
ČAS ŠTUDIJA.....	17
ALPINIZEM	26
POKLICNA POT	29
DOSEŽKI V ČASU ŽUPANOVANJA.....	37
ZASEBNO ŽIVLJENJE.....	40
MALE BOJANOVE SKRIVNOSTI	47
DRUGI O BOJANU ŠROTU.....	52
ZAKLJUČEK	57
ZAHVALA.....	59
VIRI IN LITERATURA.....	60

KAZALO FOTOGRAFIJ

Fotografija 1: Bojan Šrot z raziskovalkami	5
Fotografija 2: Raziskovalka pri prebiranju člankov	6
Fotografija 3: Raziskovalki na začetku delovne poti	7
Fotografija 4: Bojan Šrot z raziskovalkami	8
Fotografija 5: Bojan pri letu in pol.....	9
Fotografija 6: V predšolskem obdobju z očetom Antonom na domačiji v Zagradu	10
Fotografija 7: Preživljanje prostega časa.....	11
Fotografija 8: Na morju.....	12
Fotografija 10: S poti Ledine	15
Fotografija 11: Bojan na maturantskem plesu s soplesalko Simono Juhant	16
Fotografija 12: Bojan na začetku študijske poti.....	17
Fotografija 13: Bojan na Triglavu s prvo ženo Bredo	18
Fotografija 14: Andrej Širca, Bojan in Boško Šrot ter Andrej Stopinšek po čiščenju novogradnje v Slovenskih Konjicah.....	19
Fotografija 15: Spomin z Norveške	21
Fotografija 16: Dolomiti.....	21
Fotografija 17: V Chamonixu leta 1981.....	22
Fotografija 18: Pred odhodom na prvo odpravo v Himalajo	23
Fotografija 19: Bojan in Aleš Stopar, bivak, v Grandes Jorasses	23
Fotografija 21: Vzpon na Trango Tower	26
Fotografija 22: Trango Tower	27
Fotografija 23: Ledenik Baltoro	28
Fotografija 24: Izrezek iz časopisa	30
Fotografija 25: Prispevek o novem županu	31
Fotografija 26: Otvoritev nogometnega stadiona v Celju	33
Fotografija 27: Slavnostni govor ob odprtju 48. MOS.....	33
Fotografija 28: Podeljevanje posebnih priznanj najboljšim	34
Fotografija 29: Podelitev nagrad	36
Fotografija 30: Vsi prisotni v Narodnem domu	36
Fotografija 31: Bojan z ženo Simono	40

Fotografija 32: Cela družina na Bohinju	40
Fotografija 33: Gradnja hiše	41
Fotografija 34: Smučanje na Rogli	41
Fotografija 35: Bojan z otrokoma – Hana na levi in Luka na desni – v Torontu	42
Fotografija 36: Na poročnem potovanju se je preizkusil v karaokah	43
Fotografija 37: Oddih na morju	45
Fotografija 38: Bojan, hči Hana in sin Luka v Tanzaniji	46
Fotografija 39: Bojan s sinom in hčerjo v Budimpešti.....	46
Fotografija 40: Bojan na bordu v Avstriji	48
Fotografija 41: Pri igri taroka	49
Fotografija 42: Pohod na Raduho	50
Fotografija 43: Hiter »skok« na morje	50
Fotografija 44: Bojan s svojo psičko.....	51
Fotografija 45: Raziskovalke v županovi pisarni	59

POVZETEK

Bojan Šrot se je rodil leta 1960 v Celju. Osnovno šolo in gimnazijo je obiskoval v rojstnem mestu, na študij pa se je odpravil v Ljubljano, kjer je leta 1985 diplomiral na Pravni fakulteti. Istega leta se je zaposlil na Temeljnem sodišču v Celju, šest let kasneje pa je odprl lastno odvetniško pisarno. Leta 1997 je postal državni sekretar na Ministrstvu za pravosodje Republike Slovenije, pokrival pa je tudi področje pravosodne uprave. Leta 1998 je bil prvič izvoljen za župana MOC, kjer v svojem petem mandatu vztraja še danes.

Ima dva otroke, v življenju pa poleg velikega poslanstva počne še marsikaj: smuča, deska na snegu, hodi v hribe, vozi se s kajakom, kolesari in tudi čas za knjige si vzame.

Fotografija 1: Bojan Šrot z raziskovalkami
(2016; fotografija je last raziskovalk)

UVOD

Kar nekaj pogovorov se je zgodilo z našo mentorico, preden smo se dokončno odločile, da bomo v letošnji raziskovalni nalogi vzele pod drobnogled zelo znanega človeka, našega župana gospoda Bojana Šrota.

O njem smo slišale že veliko, je pa res, da je bilo vse slišano v tesni povezavi z županovanjem in seveda politiko. Nas pa to kaj veliko ne zanima, zato se nam je zdela ideja, da kar največ izvemo o županu kot o osebnosti, o tem, kaj rad počne v prostem času, katere knjige rad bere in še kaj, izvrstna.

Kaj hitro smo se dogovorile za intervju z njim. Ta dan – 16. november 2016 – smo le stežka dočkale. Na poti do njegove pisarne smo bile bolj živčne, kot bi čakale na pisni preizkus znanja. Mentorica nas je seveda vztrajno vzpodbujala in ko je ura odbila 12.00, smo vstopile v njegovo veliko pisarno. Že takoj smo začutile pozitivno energijo, saj smo bile kar najbolj prijazno sprejete in počutile smo se dobrodošle.

Po tem intervjuju smo odšle v knjižnico. Tam smo brskale po računalniku, starih revijah ter časopisih in hotele prebrati prav vsak članek, v katerem je bila ključna besedna zveza "Bojan Šrot".

A smo morale seveda izbrati le določene, saj bi sicer bila cela raziskovalna naloga le o političnem življenju in delu našega župana.

*Fotografija 2: Raziskovalka pri prebiranju člankov
(2016; fotografija je last raziskovalk)*

Fotografija 3: Raziskovalki na začetku delovne poti (2016; fotografija je last raziskovalk)

Nenazadnje pa smo poiskale tudi ljudi, ki gospoda Šrota zelo dobro poznajo. Povprašale smo jih, kako vidijo našega znanega Celjana in o njem smo dobile zanimive prispevke.

Pri svojem delu smo se seznanile z različnimi metodami raziskovalnega dela:

- intervjuvanje
- anketiranje
- zbiranje literature in slikovnega materiala
- prebiranje literature in urejanje zbranega gradiva
- fotografiranje
- delo v knjižnici
- delo z računalnikom

Predvidevale smo, da:

- je človek z mnogo izkušnjami na vseh ravneh življenja,
- zna kvalitetno živeti življenje tudi takrat, ko sleče županovo obleko,
- je pozitivna osebnost in ima rad življenje,
- je dovolj pomemben Celjan, da si zasluži predstavitev v naši nalogi.

Pri našem raziskovanju smo zelo uživale, čeprav smo naletele tudi na kakšno težavo. O njegovem življenju nič kaj dosti ne piše, je pa ogromno člankov s političnega življenja. Tako smo morale izbra-

ti le določene članke, torej tiste, za katere smo bile prepričane, da bodo našo nalogo dovolj obogatile.

Ker pa smo se odločile, da bomo v ospredje postavile župana kot osebnost, njegovo življenje, ko sleče obleko župana, nam je bil predvsem v pomoč seveda intervju z njim in vse, kar nam je takrat zaupal.

Na koncu smo z veseljem ugotovile, da smo se odločile prav. Bojan Šrot je namreč človek, čigar ime je potrebno zapisati z velikimi črkami – ne samo da je najpomembnejši človek Mestne občine Celje, tudi obema otrokoma je najpomembnejša oseba v njunem življenju. In vsi, ki so spregovorili o Bojanu, so ga opisovali z velikim žarom v očeh in ga vidijo kot zelo dobrega, sposobnega in pozitivnega človeka.

Fotografija 4: Bojan Šrot z raziskovalkami

(2016; fotografija je last raziskovalk)

OTROŠTVO

Bojan Šrot se je rodil 9. februarja 1960 v delavski družini kot najmlajši od treh bratov. Z družino je odraščal v Zagradu pri Celju. Oče je bil Anton, rudar, mati pa Neža, delavka v tekstilni tovarni.

Fotografija 5: Bojan pri letu in pol
(1961; fotografija je last g. Šrota)

Njegovi spomini na otroštvo so lepi, saj kot pravi župan, tisto, kar takrat ni bilo tako lepega, človek hitro pozabi in on je preživel otroštvo tam, kjer je še zdaj doma, v Zagradu. To je bilo celjsko podeželje. Tam so bili otroci iz delavskih in kmečkih družin, struktura naselja je bila takrat drugačna. Večino otroštva je preživel v naravi, ob bližnjem potoku, v gozdovih, odvisno od letnega časa so bile seveda tudi njegove aktivnosti.

Še danes se mu zdi krasno, da pozna praktično vsako drevo v bližnjih gozdovih, vsak kamen, potok, grapo ter še danes zna na roke uloviti kakšno ribo. To je bil nekoč županov zelo priljubljen konjiček.

Pozimi je drsal na bližnjem ribniku, smučal, se sankal in kot pravi sam, je imel lepo otroštvo.

Fotografija 6: V predšolskem obdobju z očetom Antonom na domačiji v Zagradu (1964; fotografija je last g. Šrota)

Njegova dva brata sta bila malce starejša od njega, tako da ga kaj dosti nista jemala v svojo družbo. Je pa imel precej vrstnikov tam v neposredni okolici, ki so bili njegovih let, skupaj so hodili v šolo in z njimi se je največ družil.

Otroštvo, kot ga je preživel Bojan, je bilo drugačno od današnjega. Otroci so bili dokaj svobodni in starši niso skrbeli za vsako uro, kje so in kaj delajo. Kot se spomni, je oče znal zelo glasno zažvižgati in v času kosila je zažvižgal in so otroci pritekli vsak s svojega konca na kosilo. Po kosilu pa naprej na potep.

Fotografija 7: Preživljanje prostega časa

(1966; fotografija je last g. Šrota)

V šolo je hodil na Osnovno šolo Franja Kranjca na Polulah, nekoč majhna šola, danes pa velika. Kakšnih posebnih konjičkov ni imel, razen namiznega tenisa, ki ga je v tistih časih tudi veliko igral, tudi v šoli. Enkrat se je celo udeležil republiškega prvenstva v namiznem tenisu v Lendavi.

Lepe spomine ima tudi na poletja – z družino so namreč hodili tudi na morje.

V zadnjem letu osnovne šole pa je začel igrati v tamburaškem orkestru takratnega Kulturnega društva France Prešeren, to je bilo Železničarsko društvo France Prešeren. Pri glasbi je vztrajal do 17. leta, ko se je začel ukvarjati z alpinizmom. Takrat je dal glasbo na stran in je v bistvu to bil njegov konjiček poleg šole.

Fotografija 8: Na morju

(1967; fotografija je last g. Šrota)

ŠOLANJE

Osnovno šolo in gimnazijo je obiskoval in končal v Celju. Celjsko gimnazijo je začel obiskovati pri štirinajstih letih in pol, tja pa sta se vpisala tudi oba njegova brata. Ob tem podatku se je Bojan pošalil, da je bil glavni razlog za vpis na isto šolo (in kasneje tudi fakulteto) predvsem dejstvo, da je lahko "podedoval knjige in zapiske od najstarejšega".

Je imel kakšno skrito ljubezen? "Ne vem, če so bile skrite, bolj bi lahko rekel, da so bile neuslišane. Saj za te ljubezni vsi prej izvejo, kot pa tisti, ki mora izvedeti," se je glasil njegov odgovor.

In kakšen je bil kot otrok? »Po mojem sem bil zelo, zelo priden otrok ...« Seveda človek sam sebe težko oceni, a Bojan pravi, da ni v ničemer izstopal. Seveda je kdaj pa kdaj tudi kaj ušpičil in je bil bolj živahen.

Spominja se dogodka v prvem razredu, ko so za dan mrtvih šli s šolo na partizanska obrežja ...

Njegov razred je šel v en tam bližnji objekt, ki mu rečemo Novi rudnik, kjer je bila spominska plošča zaradi odhoda rudarjev, množičnega odhoda rudarjev v partizane. Bojan si je takrat skrajšal delovni dan – s sosedo sta takoj po končanem uradnem delu šla domov, kar je bilo narobe. In tako je sledila kazen, ki se je spomni še danes: v času ure športa je bil zaklenjen v razredu, medtem ko so drugi bili pri telovadbi, on pa je moral tam nekaj prepisovati ... To se mu je zdela grozna kazen, ker lepšega od telovadbe ni bilo.

Drugače pa so doma takrat starši drugače kaznovali otroke, kot jih zdaj. Če si kaj ušpičil, si potem dobil kak dan hišnega zapora, nisi smel ven, zdaj starši otroke kaznujejo tako, da jih naženejo ven iz hiše, ker so preveč za računalniki in televizijo. Kaj hujšega pa ni bilo, saj so imeli zelo veliko svobodo in praktično brez starševskega nadzora in ko danes pomisli na to, je pravzaprav zelo vesel, da se ni nikoli nič resnejšega zgodilo. Ker so bile tudi takšne situacije, da sta s starejšim bratom našla na bližnjem strelišču neko ročno bombo in sta jo potem na vsak način hotela aktivirati in sta jo nekaj časa metala v eno drevo tam ob bližnjem potoku. Ker se ni nič zgodilo, sta potem na strelišču v enem jarku zakurila ogenj in jo vrgla v tisti ogenj. Spomni se, da je bilo na nedeljo popoldan, ko je bilo vse mirno, tiho in ko je tisto eksplodiralo, sta jo ocvrla domov, kolikor se je dalo.

Fotografija 9: Šrotova družina skupaj s sorodniki. V prvi vrsti od leve proti desni bratje Bojan, Srečko in Boško, v drugi vrsti na levi mama Neža, na skrajni desni oče Tone.

(okrog 1965; fotografija je last g. Šrota)

Skupaj z ostalimi otroki so večkrat šli ob Savinji, tam na polulskem delu in so pobirali naboje iz 2. svetovne vojne, naboje za puške. Tako je vedno imel doma kakšno vrečko tistih nabojev in ko so se otroci kaj igrali, zakurili kakšen ogenj, so vrgli pest nabojev v tisti ogenj, se skrili vsak za svoje drevo, ker je seveda žvižgalo kot na fronti. Ko danes razmišlja o vseh teh igrah, se mu kar malce lasje naježijo, ampak so se vse končale srečno, ne samo zanj, ampak za celo njegovo generacijo. Spominja se tudi časa velike noči: takrat so imeli sploh en tak priljubljen hobi, ko so streljali s karbidom in to ne samo en dan, ampak se je to dogajalo 14 dni, en teden prej, en teden pozneje. Tudi pri tem so se dogajale nesreče, on pa je s svojim sosedom bil kar »pravi ekspert«. Spomni se, kako sta zakopala en malo večji sod v zemljo, ki ga ni hotelo potem vreči v zrak ... Bojan je šel tja, brcnil v njega in v tistem je poknilo. Vrglo ga je v zrak in takrat je dobil tudi tri šive, tako da ima spomin še dandanes.

Nenazadnje Bojan pride do zaključka, da človek včasih v življenju potrebuje tudi malo sreče, pa kakšno šolo, ko preteče kakšna kapljica krvi.

Sicer pa mu je tako v osnovni kot tudi srednji šoli dobro šlo in kot nam je povedal, bi težko rekel, da se je kaj dosti učil za ocene. So pa bile lepe ocene pri njih v navadi, tudi brata sta bila oba odličnjaka, tako da bi bilo že kar čudno, če ne bi bil odličen tudi on. Učil se je dokaj zlahka, čeprav kaj dosti časa šoli ni posvečal.

Čas srednje šole je bil tudi čas, ko se je Bojan začel ukvarjati z alpinizmom. Pri svojih sedemnajstih letih je opustil vse ostale hobije in se leta 1977 odpravil na eno izmed zelo zahtevnih plezalnih poti Ledine. Ta izkušnja je na Bojanu pustila velik pečat, zato je bil alpinizem nadaljnjih nekaj let najpomembnejša aktivnost.

Fotografija 10: S poti Ledine
(1977; fotografija je last g. Šrota)

*Fotografija 11: Bojan na maturantskem plesu s soplesalko Simono Juhant
(1978; fotografija je last g. Šrota)*

ČAS ŠTUDIJA

Po uspešno končani maturi je leta 1978 nadaljeval študij na Pravni fakulteti v Ljubljani, kjer je leta 1985 tudi diplomiral in si pridobil naziv univerzitetni diplomirani pravnik. Pravzaprav kar dolgo časa ni vedel, kaj bi v življenju počel, še celo kasneje, ko je končal gimnazijo in se je potem vpisal na pravo, je dolgo časa razmišljal, da bi šel študirat kaj drugega. Bolj ga je zanimalo naravoslovje, dobro mu je šla matematika, rad je imel kemijo, biologijo. Zanimala ga je medicina, ampak v času teh dvomov in vprašanj je bil že v 2. letniku pravne fakultete in je potem »zmagal tisti lenuh, ki počiva v vsakem človeku, malce kje skrit in sem razmišljal, kaj bom zdaj dva letnika študija vrgel stran, pa bom šel zopet nekam za bruca, tako da sem potem končal pravo in mi ni bilo nikoli žal v življenju«.

*Fotografija 12: Bojan na začetku študijske poti
(1979; fotografija je last g. Šrota)*

Fotografija 13: Bojan na Triglavu s prvo ženo Bredo
(1979; fotografija je last g. Šrota)

Pravo je bilo po njegovih besedah praktično tudi zaradi kampanjskega učenja in študija na daljavo. Ves čas je namreč delal prek študentskega servisa in je "prijel za vsako delo". Čistil je novogradnje in opravljal višinska dela, kar so bila dobro plačana opravila. Tako je bil "glavni v mestu" že takrat, ko je z bratoma kupil Mercedes, ki ga je prej vozil generalni direktor RTV.

Fotografija 14: Andrej Širca, Bojan in Boško Šrot ter Andrej Stopinšek po čiščenju novogradnje v Slovenskih Konjicah (1980; fotografija je last g. Šrota)

Ko mu je leta 1980 umrl oče, je resno razmišljal, da bi se prepisal na drugo fakulteto – privlačil ga je študij kemije in medicine. A odločitev je bila takšna, da je za kakšno leto študij pustil na strani in se še bolj posvetil alpinizmu. Ukvarjanje z alpinizmom mu je prineslo status vrhunskega športnika. Bil je član več alpinističnih odprav, od tega trikrat v Karakorumu in Himalaji. V Evropi je bil na skoraj vseh višjih vrhovih.

V bistvu tistega tipičnega študentskega življenja Bojan ni živel, saj je svoje življenje pravzaprav posvečal alpinizmu, študij je pa bil bolj za zraven. Ponosno nam je tudi povedal, da je precej delal preko študentskega servisa, da se je praktično sam preživljal, si služil denar za študij in pa za alpinizem, tako da za zabave niti ni bilo časa in je v diskoteko prvič šel zelo pozno, tam pri 24-ih, 25-ih letih ... To povzame z besedami: »Četrtek oziroma petek in soboto, ko se je to dogajalo, sem jaz seveda pobasal nahrbtnik in šel v hribe, v petek sem šel, v nedeljo pa nazaj domov.«

V Ljubljani je stanoval približno dva meseca, nakar je ugotovil, da mu to vzame zelo veliko časa. Stanovanje je odpovedal in potem vsa leta študija ni niti hodil na predavanja niti bival v Ljubljani, ampak si je uredil, kot športnik je bil oproščen, da ni hodil na predavanja, ampak zgolj na izpite. Tako mu prioriteta ni bil študij, pač pa potepanje po hribih – prehodil je vse od Italije, Francije in Norveške.

Prva taka resnejša pot pa je bila v letu 1980: šel je na Norveško, kjer obstajajo najdaljše kopne stene v Evropi, to je v bližini enega mesteca na zahodni obali Norveške, kjer so z nadmorske višine 0 ali pa recimo 20, 30 m stene gradili visoko na 1800 m. To je bila ena taka izkušnja, ko so bili tam in plezali in so bili pet dni v eni steni.

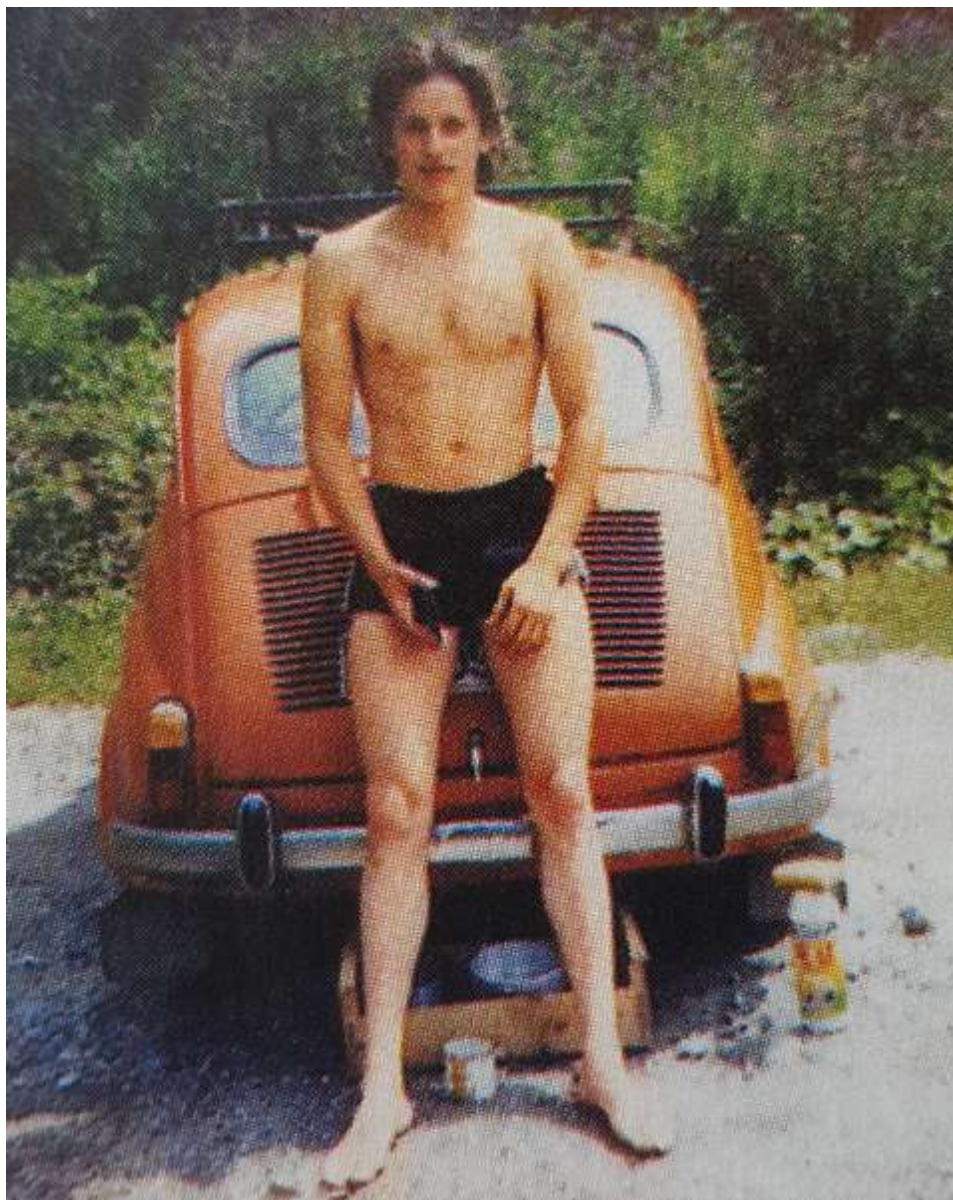

Fotografija 15: Spomin z Norveške
(1980; fotografija je last g. Šrota)

Fotografija 16: Dolomiti
(1981; fotografija je last g. Šrota)

“Privoščil” pa si je tudi avto - fička, ki ga je odkupil od očeta, in z njim odpotoval v Chamonix. Ta avto je kasneje zamenjal yugom, ki si ga je kupil leta 1984 z zaslužkom od študentskega dela. Na študentske žure in v diskoteke ni hodil, tovrstne zabave pa so nadomestili sobotni večeri v planinskih kočah.

Fotografija 17: V Chamonixu leta 1981

(1981; fotografija je last g. Šrota)

Sledilo je leto 1983 in Nepal, kjer so bili tudi več kot dva meseca na poti.

Fotografija 18: Pred odhodom na prvo odpravo v Himalajo

(1983; fotografija je last g. Šrota)

V istem letu sta s prijateljem odšla na še en alpinistični podvig – v Grandes Jorasses v Savojskih Alpah.

Fotografija 19: Bojan in Aleš Stopar, bivak, v Grandes Jorasses

(1983; fotografija je last g. Šrota)

Bojan pa ni plezal samo po tujih tleh – v letu 1984 je bila priložnost, ko se je s pokojnim bratom in prijateljem Dorotejem odpravil proti Logarski dolini. Pot je bila sončna, Mala Rinka pa jim je postregla s pestrim vzponom in sestopom ter pravim adrenalinskim doživetjem.

Fotografija 20: Po vzponu po V smeri v Mali Rinki (poleg Bojana sta na fotografiji še pokojni brat Srečko in Dorotej Čuček)

(1984; fotografija je last g. Šrota)

Ob vseh teh podvigih se nam je postavilo vprašanje, kako mu je uspelo doštudirati ...

V bistvu je študij zelo skoncentriral, ponavadi je začel konec februarja študirati in je potem 3, 4 mesece res vsak dan sedel tudi po 8 in več ur za knjigami, tako da je bil do začetka poletja v glavnem s tistim, kar je nameraval na področju študija narediti, zaključil, vmes pa je precej delal preko študentskega servisa in si s tem zaslužil denar za alpinizem in študij. Kadar so organizirali kakšno veliko opravilo, je tudi celotno društvo delalo, opravljali so kakšna višinska dela, par dimnikov in podobnih stvari, tako da so si denar za odpravo v veliki meri zaslužili sami, nekaj pa so dobili od sponzorjev.

V letu 1985 je študij zaključil, šel v službo na sodišče v Celju in kmalu po prvem mesecu službe na obvezno služenje vojaškega roka. To je trajalo eno leto v Bihaču in Derventu, po vrnitvi iz vojske pa je zopet šel v Pakistan, leta 1987, za kar pravi, da je »sploh bilo eno nepozabno doživetje«.

ALPINIZEM

Zelo pomembno leto na področju alpinizma je bilo leto 1987. Šel je v Karakorum v Pakistan. To je granitni stolp, visok 8611 m, kot cerkevni zvonik, nima lahkega dostopa z nobene strani in veljajo za drugo opravilo, ki je dosegla vrh. V tej steni so plezali tri tedne. To je bila takrat tudi ena najtežjih smeri v takem visokogorstvu na svetu. Bilo jih več (plezalci – polega Bojana – Franček Knez, Slavko Cankar ...), imeli so še enega kolega, ki jih je spremljal – Dušana Glažarja – in pa v enem delu tudi zdravnika Zvezdana Pirtovška.

Fotografija 21: Vzpon na Trango Tower

(1987; fotografija je last g. Šrota)

Prvi cilj odprave, ki je odšla na pot s kombijem v začetku maja, je bil Trango Tower. Gre za značilno granitno Ojstrico, ki je težko dostopna z vseh strani. Pred celjsko odpravo so na vrhu stali le Angleži. Precej odprav je moralo odnehati že v spodnjem delu stene. Celjska odprava se je lotila vzhodne stene nekoliko bolj levo, odločili so se namreč, da bodo večji del stene opremili z vrvmi, le zadnjih 200 m naj bi preplezali v enem zamahu. V nekaj več kot 1200 m visoki in vseskozi zelo strmi steni so

našli dobre prehode. Napredovali so zelo hitro in že po šestih plezalnih dneh napeli vse vrvi. V začetku junija so bili pripravljene za naskok na vrh, vendar jih je vreme pregnalo nazaj v bazo. Ponovno so poskusili 15. junija, ko so se že ponoči povzpeli do konca napetih vrvi. Zadnje raztežaje so plezali v hudem mrazu – Franček in Bojan sta bila obuta le v plezalnike. 15. junija so na vrhu Trango Towerja stali Franček Knez, Bojan Šrot in Slavko Cankar. Ker je začel naletavati sneg, so se kaj hitro spustili v bazo.

Smer so ocenili kot eno najtežjih, preplezanih na nadmorskih višini več kot 5000 metrov.

Fotografija 22: Trango Tower

(fotografija je s spletne strani)

Drugi cilj odprave je bil osemtisočak Broad Peak, kjer pa so imeli manj sreče, predvsem pa premalo časa, saj so se zaradi slabega vremena predolgo zadržali na Trango Towerju, vsem pa se je tudi mudilo domov. Na Broad Peaku so bili samo devet dni in v tem času dosegli višino 7700 m. Za vrh bi potrebovali še teden dni, ker pa se je skazilo vreme, so odpotovali nazaj v Islamabad. V tej odpravi so sodelovali še Dušan Glažar, Smiljan Smodiš ter Zvezdan Pirtovšek.

Tam so šli potem še naprej po dolini ledenika Baltoro. Imeli so dovoljenje za vzpon, ampak tam jim je že malce zmanjkovalo energije, po tolikšnem času, tako da so prišli tam nekje do 7.500 m v 10-ih dneh in se potem začeli vračati domov.

Fotografija 23: Ledenik Baltoro

(fotografija je s spletne strani)

Cela oprava je bila zanimiva zato, ker so na pot šli s kombijem iz Celja do Islamabada, glavnega mesta Pakistana. Prepotovali so preko 8.000 km, mimo Turčije, Irana in potem seveda Pakistana, kjer je bilo še posebej zabavno, saj vozijo po levi strani, oni pa so imeli vozilo za evropske ceste, volan na levi.

Še bolj zanimiva je bila potem pot domov, ker so si vzeli nekaj več časa. Tja so zelo hitro vozili in so prišli v osmih dneh že na cilj, praktično noč in dan so se vozili, tudi čez puščavo (prvih 200 km ceste Pakistana je puščava), kjer so sredi noči zagreznili v pesek. Bili so izgubljeni sredi puščave, brez litra vode, »smo bili malo naivni ali pa bom rekel noro pogumni, ampak smo situacijo rešili dokaj preprosto, zložili vso opremo, čez 700 kg opreme smo s sabo vozili, kombi porinili iz tistega peska, potem pa čakali prve luči, ki jih bomo kje zagledali in potem smo tam nekje v daljavi zagledali luči enega kamiona in potem kar za njimi, nismo vedeli niti, v katero smer se vozimo, ali nazaj proti Iranu, ali kam, ampak se je na koncu izkazalo, da je bila prava pot.« Pot je nazaj trajala 16 dni, če ne več, naredili pa so kar 14.000 km, kaj veliko se jim domov ni mudilo.

Potem je leta 1990 šel še enkrat v Pakistan, bil je vodja odprave na osem tisočak Namgapale, znana gora, težko dostopna. Takrat je šel tja z avionom, nazaj s kombijem, bila pa je večja ekipa, tako da so se menjali. Tudi tam so nekje do 7.500 m višine prišli, vrha niso dosegli, po tem pa je z alpinizmom počasi zaključil. Star je bil 30 let in se mu je zdelo, da je čas tudi za družino, delo in podobne stvari, čeprav pleza še zdaj.

V spomin na te alpinistične čase si je Bojan doma naredil eno tako krasno plezalno stenico, gre v kakšno plezališče, postavil pa si je še en cilj: Preplezati še nekaj, kar je pozabil takrat, ko je bil mlad: to je Triglavski severna stena, za kar pa si je zadal cilj do 60. leta.

POKLICNA POT

Poklicno pot je pričel leta 1985, ko se je zaposlil na takratnem Temeljnem sodišču v Celju, kjer je leta 1989 opravil pravosodni izpit. Do leta 1991 je bil zaposlen kot sodnik na sodišču v Šmarju pri Jelšah, jeseni istega leta pa je odprl lastno odvetniško pisarno. Leta 1997 se je kot državni sekretar zaposlil na Ministrstvu za pravosodje RS, bil namestnik ministra za pravosodje in pokrival področje pravosodne uprave. Od novembra 2007 do marca 2009 je bil tudi predsednik Slovenske ljudske stranke.

Na ta čas ima Bojan lepe spomine: Takrat je začel pripravništvo na sodišču s ciljem seveda, da naredi pravniški državni izpit. Pravi, da je bilo pripravništvo zelo lepo, saj je v času pripravništva šel v Pakistan za dva meseca in pol, takratna predsednica sodišča mu je bila namreč zelo naklonjena. Odobrila mu je neplačan dopust. Je pa res, da je vmes odslužil še eno leto vojske.

Potem, ko je naredil izpit, je postal strokovni sodelavec in je šel za en mesec na Temeljno sodišče Celje, Enota Šmarje pri Jelšah in potem tam ostal praktično tri leta. Tudi tam se je zelo dobro počutil, saj je delal v prijetnem, majhnem kolektivu. Imel je krasno delo - delal je zapuščinske postopke, izvršbe in pa nepravdne postopke, kar je - sodniki vsaj tako pravijo - krona sodniškega dela. Delo je zelo raznovrstno, ne tako stresno kot kakšno kazensko področje ali kaj podobnega. Nato se je odločil, da bo šel svojo pot. Septembra 1991 je odprl odvetniško pisarno. Delo advokata je opravljal šest let, status odvetnika ima še danes.

V politiko »je stopil« leta 1996, ko so bile državnozborske volitve in ga je takrat Peter Vrisk iz Ljudske stranke nagovoril, naj kandidira tukaj v Celju. Res je kandidiral, saj ga je zanimala ta izkušnja kot pravnika, pa tudi sicer je bolj radoveden človek. Po volitvah je imel dober rezultat v Celju, tudi stranka je takrat imela zelo dober rezultat na državnem nivoju, potem je šla leta 1996 v koalicijo in Bojan je bil pri sebi prepričan, da se tu »njegov izlet« nekako končuje. Ni imel nekih političnih ambicij, je pa stranka takrat dobila resort pravosodnega ministrstva in je pravosodni minister, zdaj že pokojni g. Matjaž Marušič, kar nekaj časa iskal svojega namestnika oziroma državnega sekretarja. Stranke so bile precej vztrajne in so kakšne tri, štiri mesece hodili v Celje, ga prepričevali, ampak se najprej ni odločil za to. Šele potem naslednje leto nekje marca, aprila, kot se spomni, so šli enkrat na eno košarkarsko tekmo v Ljubljano in sta ga Janez in Marjan Podobnik

nekako prepričala, da je rekel: »V redu, pa grem ...«

Z majem 1997 je šel na Ministrstvo za pravosodje, kjer je opravljal funkcijo državnega sekretarja in bil namestnik ministra, kar jemlje kot tudi zelo pozitivno izkušnjo. Je pa res, da je takrat imel še mlado družino in mu je predstavljalo kar velik napor se vsak dan voziti. Tudi avtoceste do Ljubljane takrat še ni bilo, takrat je bila avtocesta zgrajena do Vranskega. Tako se je včasih tudi zgodilo, da se je celo po dvakrat na dan peljal v Ljubljano in domov, tako da se je potem septembra 1998 dogovoril z ministrom, da zaključi in gre nazaj v Celje. Želel se je se vrniti nazaj v advokaturu. Potem so bile pa tisto leto, zdaj še danes ne zna povedati, ali na žalost ali na srečo, lokalne volitve, kjer tudi ni imel namena kandidirati, ampak se spominja, da je takratni predsednik stranke Marjan Podobnik prišel na Mednarodni obrtni sejem v Celju in je na sejmskem radiu povedal, da ima stranka v Celju odličnega kandidata in da je to Bojan Šrot, čeprav se z njim pravzaprav nihče prej o tem ni pogovarjal. Bojan pravi, da je včasih premalo vztrajen, ker je potem tudi na to kandidaturo pristal po nekaj tedenskem prigovarjanju. Ko pa se za nekaj odloči, se odloči 120 % in se je potem res z vso svojo energijo in znanjem podal v kandidaturo.

Fotografija 24: Izrezek iz časopisa

(1998; fotografija je iz Novega tednika)

Bojan pravi, da je tudi kampanja bila ena najboljših, zelo dinamična, vodil pa jo je pravzaprav sam z zelo ozkim krogom prijateljev. Pomagala sta mu brata in še dva, trije ljudje. Takrat je bila zmaga v Celju eno večjih volilnih presenečenj. Bojan se tega obdobja spominja tako: »Mislim, da je bil 6.12. tisti drugi krog in so se potem šalili, da smo s parklji prinesli enega Miklavža in ja ... potem sem pa skočil v vodo, brez da bi prej vprašal, kako globoka je; pravzaprav niti nisem vedel, kaj me čaka in sem v kasnejših letih velikokrat rekel, da sama sreča, da nisem vedel ... Če bi vedel, se zagotovo ne bi odločil za kandidaturo.«

Sherpa

Celje ima novo oblast

Župan Bojan Šrot je prisotne pozval k modrosti in strpnosti za lepše in bogatejše mesto

Včeraj dopoldne na konstitutivni seji mestnega sveta je celjska občina tudi uradno dobila novo oblast, triintrideset svetnikov in župana **Bojana Šrota**. Začasna 7-članska komisija za mandatna vprašanja, volitve, imenovanja, priznanja in nagrade (na samem začetku se je pri izvolitvi zapletlo, ker so s predlogi

za člane lahko nastopile le politične stranke in ne tudi izvoljeni svetniki nestranskih list) je potrdila mandate, predsedovanje svetu pa je od najstarejšega svetnika **Aleksandra Jezernika** prevzel župan **Bojan Šrot**, ki je prisotne pozval k modrosti in strpnosti za lepše in bogatejše mesto. (mp)

Fotografija 25: Prispevek o novem županu

(1998; fotografija je iz Novega tednika)

Na lokalnih volitvah leta 1998 je bil kot kandidat SLS izvoljen za župana Mestne občine Celje.

Bojan je zelo ponosen na to, da je župan tega mesta, ponosen je na svoje sodelavke in sodelavce, na uspešne Celjanke in Celjane na vseh področjih. Zase pravi, da je velik lokal patriot. Sicer pa sam sebi pravi »prvi komunalec v mestu«, saj se večino dela nanaša na urejanje komunalnih zadev, ceste, vodovode, kanalizacijo, mostove, zelene površine in vse ostalo, tako da je zelo hitro ugotovil, da se mora tudi tu malce priučiti, ker »drugače te pač potem sučejo okoli prsta, kot se reče po domače«. Tako se pohvali, kako zdaj ve tudi, kakšen je premer kanalizacijskih cevi, o različnih zbiralnikih, koliko mora biti trdota cestne podlage za asfaltiranje in podobnih stvari, ki jih znajo pač inženirji. Bojan pravi, da je vesel, ker je imel tudi dokaj srečno roko pri izbiri sodelavcev in sodelavk, ker en sam človek toliko vsega ne more postoriti. Tudi po naravi ni konfliktna oseba, tako da je znal v teh letih povezati vse ljudi, ki so bili v Mestnem svetu, Občinsko upravo ... Ponosen je na to, da so resnično delovali kot ena ekipa in da so vsi ti ljudje predvsem razmišljali o reševanju problemov, ne pa o tem, kako iz muhe narediti slona oziroma iz majhnega problema narediti ogromen problem, kar se je tudi marsikje dogajalo ... »Sploh tam, kjer so se dogovorili na neko politično koalicijo, pa kjer so nekateri delovali, kot da so lastniki vse pameti na tem svetu in iz tega potem nič dobrega ne pride, ne, saj to se predvsem negativna energija kopiči, namesto da bi se reševali problemi, ki so problemi vseh nas.«

Leta 2002 je ponovno kandidiral za župana Celja in bil ponovno izvoljen že v prvem krogu. Na lokalnih volitvah leta 2006 je v prvem krogu volitev zmagal z več kot 78 % glasov. Tudi njegovi politični nasprotniki mu priznavajo, da mestno občino vodi učinkovito in da se je Celje med njegovim županovanjem preoblikovalo v razvito in sodobno evropsko mesto. To so potrdili volivci tudi leta 2010 in 2014, ko je Bojan Šrot obakrat prepričljivo zmagal na lokalnih volitvah za župana MOC.

Kot župan se seveda udeležuje raznih otvoritev, kulturnih prireditev in ostalih javnih aktivnosti, kjer je največkrat tudi pomemben govorec.

Naj omenimo npr. otvoritev nogometnega stadiona v Celju (začetek gradnje sega v leto 1999, namenu pa je bil predan 9. septembra 2003, ko je bila na njem odigrana prijateljska tekma mladih reprezentanc Slovenije in Francije (0:0), uradno odprtje pa je bilo tri dni kasneje).

Fotografija 26: Otvoritev nogometnega stadiona v Celju
(2003; fotografija je last g. Šrota)

Udeležuje se raznih sejmov, npr. Mednarodnega obrtnega sejma v Celju, kjer potekajo številna predavanja in okrogle mize z različnimi temami. V okviru sejma pa potekajo tudi mnoga poslovna

srečanja in konference, ki so namenjena predvsem izboljšanju razmer v obrti in celotnem slovenskem gospodarstvu. Bojan je preričan v vedno večjo pomembnost sejmov.

Fotografija 27: Slavnostni govor ob odprtju 48. MOS
(2015; fotografija je s spletne strani)

In nenazadnje bomo izpostavile še tisto področje, kjer Bojan podeljuje nagrade. Gre namreč za dolgoletno akcijo, na kateri župan sprejme najuspešnejše osnovnošolce in učence glasbene šole, torej mlade, ki so na področju znanja, kulturnega poustvarjanja, raziskovalnih dejavnosti in športa dosegli izjemne uspehe.

Odličnjakom županove knjige

Celjski župan Bojan Šrot je včeraj pripravil sprejem za najboljše celjske učence

V pozdravnem govoru je izpostavil bogato bero nagrad, priznanj, odlikovanj in medalj, ki so jih dobili celjski šolarji na različnih tekmovanjih v znanju in športu. Njihovi dosežki so opazni tudi v okviru interesnih dejavnosti, kot je denimo Vesela šola, raziskovalna dejavnost, računalništvo, turizem, promet in še kaj.

Celje ima deset osnovnih šol in 4048 učencev ter 600 učencev v glasbeni šoli. Učenci celjskih osnovnih šol so letos sodelovali prav na vseh državnih tekmovanjih v znanju, od koder so prinesli lepo število zlatih, srebrnih in bronastih priznanj. Našejmimo samo zlata: imajo dve zlata v tekmovanju iz slovenskega jezika, prav toliko iz tekmovanja iz logike in zgodovine. Tri zlata priznanja so Celjani dobili na tekmovanju iz fizike, iz matematike pet, iz kemije pa kar sedem zlatih priznanj in še mnogo več srebrnih in bronastih. Dve zlata državni priznanji sta prešli v Celje tudi z II. državnega srečanja mladih raziskovalcev v Murski Soboti.

Na seznamu najboljših učencev celjskih osnovnih šol so: Gašper Babič, Zdravko Božič in Žan Rojc (I. osnovna šola), Živa Štiglic, Anžej Dežan, Matej Huš (II. osnovna šola), Spela Preložnik, Miha Simoniti, Uroš Pavlina, Lea Ko-

stanjevec (III. osnovna šola), Leni Ozis, Pija Kovač, Tadej Kresnik (IV. osnovna šola), Klara Kač, Jure Podergajs (OŠ Frana Kranjca), Marko Kek, Maruša Naglič, Sara Vrečko (OŠ Frana Roša), Tjaša Lup-

še, Tea Romih, Žiga Doberšek (OŠ Hudinja), Uroš Hočevar, Blaž Ferjanc, Sandra Jazbec (OŠ Lava), Jernej Bule, Nisa Hojnik (OŠ Ljubecna) ter Dragica Simič in Štefka Tuhtar (OŠ Glazija). (vve)

Župan Bojan Šrot je vsem najboljšim izročil posebna priznanja, na posnetku ga je prejela osmošolka Lea Kostanjevec.

Fotografija 28: Podeljevanje posebnih priznanj najboljšim

(2002; fotografija je iz Večera)

V letu 2016 je v Narodnem domu sprejel kar 63 teh najuspešnejših učencev in jih nagradil s priznanjem in knjigo Duša slovenska (zbirka besedil in slik priznanih slovenskih avtorjev). Posebna nagrada tem učencem pa je bil govor, ki ga je Bojan pripravil posebej za njih. Ker je v tem govoru polno za nas, učence, vzpodbudnih in globokih besed, smo se odločile, da ga na tem mestu tudi objavimo:

»Vsako leto znova je sprejem najuspešnejših osnovnošolcev zame eden najlepših dogodkov. V čast in veselje mi je stopiti pred mlade ljudi, ki so že pri teh letih tako modri, da znajo sprejemati prave

odločitve in hoditi po poti uspeha. Danes ste tukaj zbrani kot glasbeniki, športniki, mladi raziskovalci, bodoči znanstveniki ... Verjetno ima vsak izmed vas vsaj približno že izoblikovano željo o bodočem poklicu. Najlepše je, da ste si s trudom in odgovornostjo odprli prav vsa vrata. Svet čaka na vas, da vse njegove možnosti izkoristite v polni meri in si uresničite sanje.

V Celju ste že pustili sledi. V devetih letih osnovne šole ste sooblikovali številne dogodke in projekte, ki so del dogajanja v našem mestu. Kot najprizadevnejši posamezniki ste pustili enkrat in neponovljiv pečat, tako v svojih šolah kot v svojih življenjih. Z delom, vztrajnostjo in trudom ste dosegli zastavljene cilje in velikokrat preseгли pričakovanja svojih učiteljev in staršev. Vaš uspeh in današnji dogodek bosta za vedno neprecenljiv spomin, tudi, ko se boste soočali z novimi izzivi. Teh bo še veliko. Nekateri vam ne bodo predstavljali težav, v druge boste morali zagristi močnejše. Prepričan pa sem, da boste vse - z modrostjo in zavedanjem, da zmorete marsikaj - premagali in se iz njih učili.

Zato je tako pomembno razumeti, da šola niso le lekcije iz matematike, slovenščine in angleščine ... Šola je lekcija za življenje. Osnovna šola vam je dala podlago za uspešno soočanje z izzivi, ki jih bo prineslo življenje. Tako kot se vam morda vsaka šolska lekcija ni zdela nujno koristna, se boste v življenju soočali s stvarmi, ki ne bodo vedno smiselne in nujno potrebne, pa jih bo vendar treba sprejeti in se iz njih učiti. Dobra podlaga, ki ste jo dobili v teh devetih letih, vam bo še kako koristila v srednji šoli in kasneje pri študiju.

Znanje – to imejte vedno v mislih – je velika vrednota. Znanje je najučinkovitejše orožje. Množite ga, uporabljajte in cenite. Bodite radovedni, z veseljem prebirajte knjige, veliko se pogovarjajte, opazujte in raziskujte. Pogumno uresničujte svoje želje in si ne pustite vzeti sanj. Prav vse lahko uresničite, če verjamete vase, če ste pripravljeni delati in se za cilj tudi čemu odpovedati.

Vaša mladost je vaš potencial. Zdaj je čas, da sanjate, si želite, si upate. Zdaj je čas, da se učite iz svojih napak, saj nihče ni popoln, pa tudi da izkoristite modrost in izkušnje starejših. Ko boste čez leta pogledali nazaj, boste videli, da so imeli vaši starši in vaši učitelji prav večkrat, kot se vam morda zdi.

Imejte na svojih poteh veter vedno za seboj in sonce pred sabo. Bodite pogumni, drzni in odločni. Poslušajte svoje srce in zaupajte svojim instinktom. Iskreno vam čestitam ob vašem uspehu. Želim vam nepozabne počitnice in srečo na vseh poteh, ki so še pred vami.«

Fotografija 29: Podelitev nagrad
(2016; fotografija je s spletne strani)

Fotografija 30: Vsi prisotni v Narodnem domu
(2016; fotografija je s spletne strani)

DOSEŽKI V ČASU ŽUPANOVANJA

Skrb za dobrobit ljudi oz. prebivalcev celjske občine je zagotovo eno Bojanovih glavnih poslanstev. Kateri so tisti dosežki, ki so najbolj obogatili Celje in Celjane? In kateremu dosežku daje največjo vrednost on? To sta bili vprašanji, na katera se je g. Šrot z veseljem razgovoril.

Na to, da je župan, je seveda najbolj ponosen, hkrati pa seveda tudi vesel, saj nenazadnje živi v tem mestu, tu živi tudi njegova družina in otroka. Ponosen je na dosežke, ki jih je mesto v tem času naredilo na področju ekologije, varovanja okolja, zraka, vode, tudi zemlje. Pravi, da so praktično na vseh teh področjih tudi v Sloveniji orali ledino, bili so eni prvih oziroma prvi ne samo v Sloveniji, ampak tudi v okviru Evropske skupnosti teh takrat še kandidatki za članstvo v Evropski skupnosti desetih držav, ki so imeli na voljo nepovratna sredstva sklada Ipsa in projekt, čistilne naprave recimo, se vodi v zgodovini tega sklada pod št. 1. Bili so prvi, ki so pripravili vso dokumentacijo, projekt do te mere, da so potem prijavi in da je bil izbran za sofinanciranje centralne čistilne naprave. Ker jim je ostalo še nekaj denarja, saj je stalo manj, kot so prvotno planirali, so se uspeli dogovoriti še za nadgradnjo kanalizacijskega sistema, s katerim so potem dogradili velik del kanalizacije, vključno s črpališči ob Savinji, ki so v veliki meri pripomogla, da recimo ta del Celja ni bil poplavljen leta 2010 in 2012. Dobre izkušnje iz te centralne čistilne naprave so jih potem peljala v izgradnjo Regionalnega centra za ravnanje z odpadki, kjer so povezali 23 občin v Savinjski regiji, kar tudi ni tako preprosto. Marsikje se na primer tri občine ne morejo zmeniti, kaj bodo kaj uredile. Prvi v Sloveniji so tudi zgradili sodoben center za ravnanje s komunalnimi odpadki, v katerem se ravna z odpadki v skladu z Evropskimi predpisi in direktivami. Potem kot naslednjo fazo so zgradili novo toplarno, kjer se kot enega od energentov uporablja tudi gorljivi del odpadkov, s to energijo pa ogrevamo velik del mesta. Potem so nadaljevali, da bi naredili nekaj dobrega tudi še za okoliške občine, s projektom čiščenja porečja Savinje, ki je bil sicer lociran v sosednji občini Žalec. Iz tega projekta pa so praktično vse občine v porečju Savinje dobile povratna sredstva. Vodila ga je pa njegova strokovna ekipa. Zgradile so čistilne naprave, tako da je reka Savinja danes čista, skoraj da v prvem kakovostnem razredu, čista, kot ni bila nikoli. Se pa Bojan spominja, kakšna je tekla v vseh barvah, od vijolične, rdeče, rjave in je bila praktično mrtva reka. Veliko se je naredilo na čistejšem zraku z izgradnjo obsežnega vodnega omrežja in pa daljinskega ogrevanja, predvsem v mestu. V drugi polovici 80. let se v takšnem času ni dalo zračiti, ker je bil smog, ljudje so uporabljali premog iz Velenja v glavnem za kurjenje, gretje, tudi vozila so bila veliko bolj ekološko sporna in so bolj

onesnaževala zrak. Skratka - na ekološkem področju je Celje res naredilo velik korak naprej, kar se mu je zdelo tudi najbolj nujno glede na dolgo industrijsko tradicijo. Ta industrija v preteklosti ni imela nobenih čistilnih naprav in je veliko prispevala k onesnaženju okolja, danes pa živimo v bistveno bolj čistem okolju. Prepričan je, da bo na tem področju v prihodnje seveda še veliko dela, bodo pa to delali pač po finančnih zmožnostih. V preteklih letih je bila možnost koriščenja evropskih nepovratnih sredstev veliko bolj naklonjena takšnim projektom. Danes si težko predstavlja, da bi se lahko tega lotili, ko ni praktično nobenih povratnih sredstev. »Tisti, ki so takrat zamudili vlak, so ga zamudili za vedno ... Ne, naslednjega vlaka ne bo.«

Vesel je tudi, da jim je uspelo obnoviti praktično vse šole in vrtce, tudi to je ena pomembnih lastnosti pri vztrajnosti lokalnih skupnosti. Zgradili so neke šole na novo, Ljubečna in Polule, ostale pa tako obnovili, da so tudi skoraj že kot nove, zdaj delajo še na energetskih izkaznicah teh objektov. Zgradili so odlično športno strukturo v mestu, tisto, kar je prej manjkalo, večjo športno dvorano Zlatorog, Stadion, Celjsko kočo z vsemi svojimi pritiklinami, urejajo Šmartinsko jezero, tako da je v Celju kot mestu prijetno živeti, saj je to kraj, kjer ima človek kaj za delati ob prostem času.

Bojan Šrot šteje za priznanja vsake volitve, na katerih je zmagal. To so bila pravzaprav prava priznanja, ki jih jemlje resnično kot priznanje za minulo delo, pa tudi z zavezo v prihodnje. V volilnem času, ki je čas obljub, tako vsi pravijo, skrbno pazi, da ne obljublja nekaj, kar ve, da ne bo možno uresničiti in misli, da je tudi to tisto, kar ljudje cenijo. Zanj je največja nagrada zadovoljstvo, ki ga čuti, kadar jim uspe realizirati kakšen projekt. »Težja, kot je pot do uspeha, večje je potem zadovoljstvo, ko prideš do cilja.« Drugače pa pravi, da ima zelo prijetne sodelavce in sodelavke, ki jih ceni, ne samo te, ki so v občinski upravi, ampak tudi tiste, ki vodijo občinske zavode, javna podjetja, mestne svetnike, tudi nekateri od njih so že peti mandat. To je pač ena takšna širša ekipa, s katero se dobijo in predebatirajo stvari, kadar je treba rešiti kakšen večji problem, da se dogovorijo, kako se bodo tega lotili, kaj bo kdo naredil, kako vidijo poti do tega cilja. Tudi tu so si različni in to so tisti ljudje, ki jih osebno ceni, pa jim to mogoče premalokrat pove. Hvaležen jim je za vse delo, ki ga opravijo, čeprav tudi oni velikokrat ostanejo anonimni. Je pa v Celju še veliko drugih ljudi, ki jim je mar za mesto, ki so pripravljeni, ki dajo tudi na razpolago svoje znanje, izkušnje, pogosto tudi finančna sredstva in pomagajo reševati kakšne probleme. To se najbolj vidi ob kakšnih dobrodelnih akcijah, to se vidi na področju kulture in športa, kjer brez sponzorjev in donatorjev ne bi imeli tako pestre in kvalitetne ljubiteljske kulture, šport na tako visokem nivoju.

Zdi se mu, da so Celjani kar taki dobri lokal patrioti in da znajo stopiti skupaj takrat, ko je potrebno, se pa seveda vedno najde kdo, ki predstavlja zavoro ali pa kot rečemo »tišči palico med kolesa in se mu zdi, da je to njegovo poslanstvo. Tudi taki morajo obstajati.«

In kako vidi občino Celje v bodoče? Predvsem kot občino, ki ostaja zvesta svoji viziji dolgoročne Strategije razvoja gospodarstva 2014 – 2020, tako da bo s trajnostnim razvojem na vseh področjih omogočila sedanjim in prihodnjim generacijam kakovostno življenje z aktivnim vključevanjem v gospodarske in družbene procese lokalnega okolja. V skladu s sprejeto strategijo bodo v prihodnje sledili osnovnim ciljem: dvigu gospodarske aktivnosti, zagotovitvi stimulatívnega poslovnega okolja ter oblikovanju prepoznavne, kakovostne, raznolike in konkurenčne turistične ponudbe Celja. Mestna občina Celje mora postati čim bolj samooskrbna občina priložnosti, občina uspešnega skladnega gospodarskega in družbenega razvoja.

ZASEBNO ŽIVLJENJE

Bojan Šrot se rad pošali, da je veljal za »poročenega študenta«. V istem letu, kot je diplomiral, je bil namreč skupaj s svojo bodočo drugo ženo Simono, ekonomistko. Poročila sta se leta 1992, ko se jima je rodil prvi sin Luka. Leto kasneje se je družina povečala še za enega člana, in sicer hčer Hano.

Fotografija 31: Bojan z ženo Simono
(1998; fotografija je iz Novega tednika)

To je bil čas, ko za družino kaj dosti časa ni imel. Tudi družina se je morala navaditi na breme javnosti, ki je »kot nahrbtnik, ki si ga daš na ramena, pa prej sploh ne veš, kako težak je«. Velikokrat se je zgodilo, da je šel s Simono v mesto ali kino, pa so se ljudje ustavljali in mu začeli razlagati osebne ali službene težave.

Fotografija 32: Cela družina na

Bohinju

(1993; fotografija je last g. Šrota)

In čeprav je služba od Bojana terjala ogromno časa in energije, pa je v tem času Bojan začel tudi z gradnjo hiše. V tistih letih je ustvaril topel dom, kjer živi še danes in kamor se z veseljem vračata tudi oba otroka.

Fotografija 33:

Gradnja hiše

(1996/97;

fotografija je

last g. Šrota)

Časa za daljše dopuste seveda ni bilo. Pozimi in ob koncih tedna so hodili smučat in v hribe, poleti so kampirali na Pagu.

Fotografija 34:

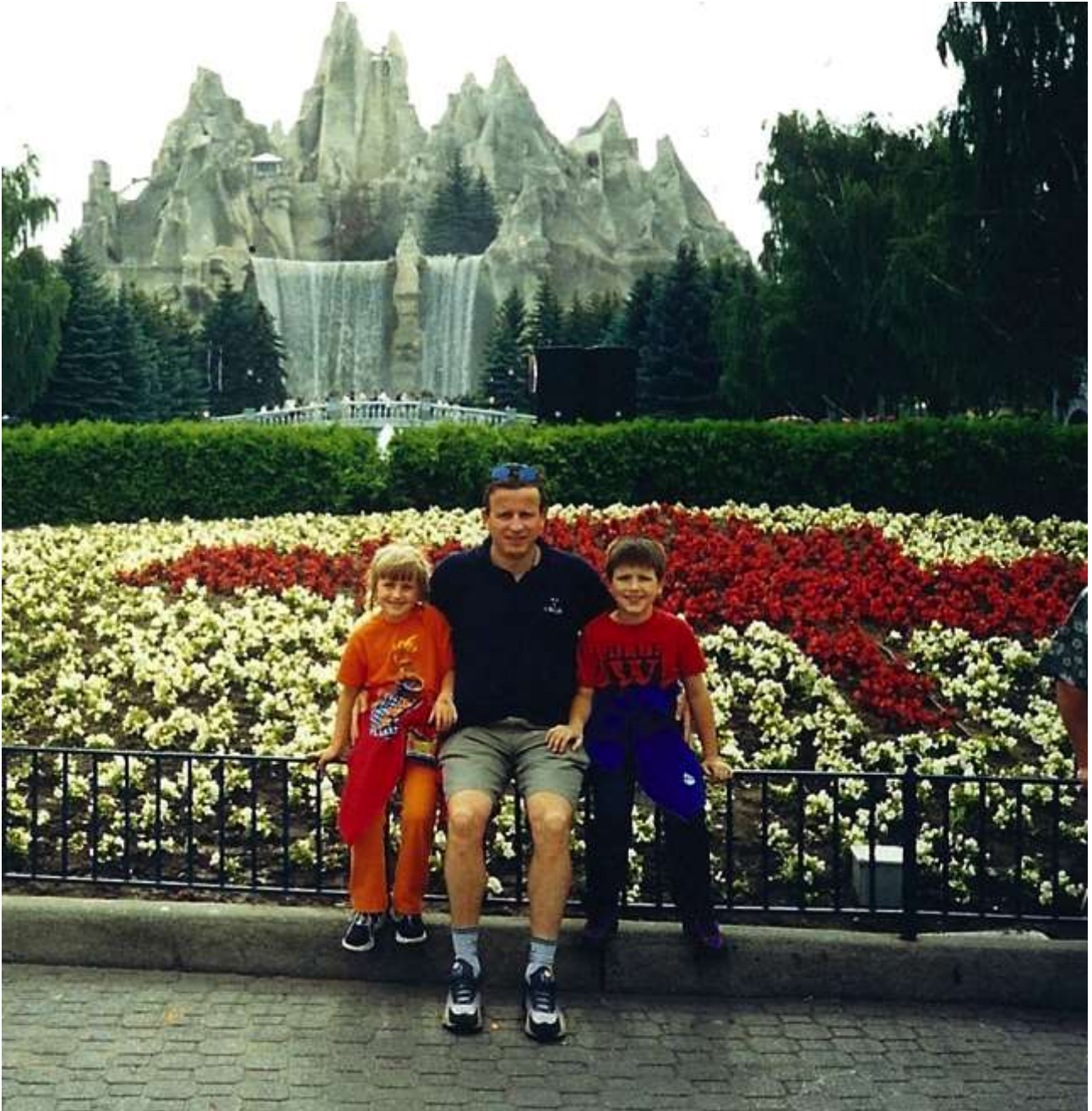
Smučanje na Rogli

(1997; fotografija je

last g. Šrota)

Med drugim so šli z vlakom po Evropi, pa na mednarodne športne igre šolarjev v kanadskem Hamiltonu in mimogrede obiskali še sestrično v Torontu.

Z ženo sta šla na poročno potovanje šele ob desetletnici poroke, in sicer v Korejo – leta 2002.

*Fotografija 35: Bojan z otrokoma – Hana na levi in Luka na desni – v Torontu
(2000; fotografija je last g. Šrota)*

*Fotografija 36: Na poročnem potovanju se je preizkusil v karaokah
(2002; fotografija je last g. Šrota)*

A čas res hitro mine in tako je še zlasti takrat, ko se v življenju veliko dogaja. Otroka sta kaj hitro zrasla, s takratno ženo sta se odločila iti vsak svojo pot.

Dejstvo pa je, da sta otroka nanj ponosna, čeprav tega zares ne pokažeta. In kakšen je Bojan v koži očeta? »Jaz sem bolj tečnoba ... takšni smo starši, očetje vedno kaj zahtevamo ...« Pri vzgoji svojih otrok je bil takšen: zelo hitro jima je dopovedal, da je šola njuna skrb, približno tako kot Bojanu služba. Od njiju je vedno zahteval red in disciplino. Bilo je tudi vse ostalo v redu in sta tudi zdaj oba študenta. Nekako pa je prepričan, da so otroci na starše ponosni, ne glede na to, ali je starš župan ali kaj drugega. »Starši so vedno pri otroku prvi v vrsti. Se je pač treba v življenju izkazati na tem ali na onem področju, so pa starši soočeni z različnimi okoliščinami, nimamo vsi enakih startnih pozicij, nekdo zraste v takšnem okolju, nekdo v drugačnem.« Otroka ga drugače tudi ne moreta dojemati, ker nastopa v javnosti, odkar se zavedata svojega otroštva, torej ko sta bila stara pet ali šest let. Odkar je postal javna oseba, je dostikrat je tudi otrokoma kaj »padlo v nahrbtnik« na ta

račun - v stilu »kaj si pa misliš, tak, če je tvoj foter župan ...« O tem se mu je sin kdaj potožil, drugače je pa vesel, da izstopata predvsem po dobrih stvareh. Oba sta namreč pridna v šoli, sin je bil tudi zlati maturant, oba sta odlična študenta. Sedaj le še čaka dne, ko bosta pri kruhu ... To je potem za starše »ena taka velika zmaga v življenju«.

Sicer pa je Bojanova hiša vedno polna: poleg svojih otrok sta večkrat na obisku še dva partnerkina otroka, v njej živi tudi Bojanova mama, čas pa jim krajša še psička. Prosti čas preživlja tako kot večina ljudi – čeprav je tega časa seveda zelo malo, pa si ga vendarle vzame in gre na kakšne prireditve, še vedno hodi v hribe in razna plezališča, zelo rad obiskuje opero. V času dopusta si s partnerko privoščita izlet po raznih evropskih mestih – lani sta bila v Pragi. Prosti čas pa si zapolni tudi z delom okrog hiše in gobarjenjem.

Bojan ima doma veliko knjižnico, saj zelo rad bere. Kot pravi, na leto prebere okrog 30 knjig. Je pa tako zavzet bralec, da včasih bere tudi po dve knjigi hkrati. Zlasti se poslužuje knjig s področja gornišstva, rad pa bere tudi zgodovinske romane.

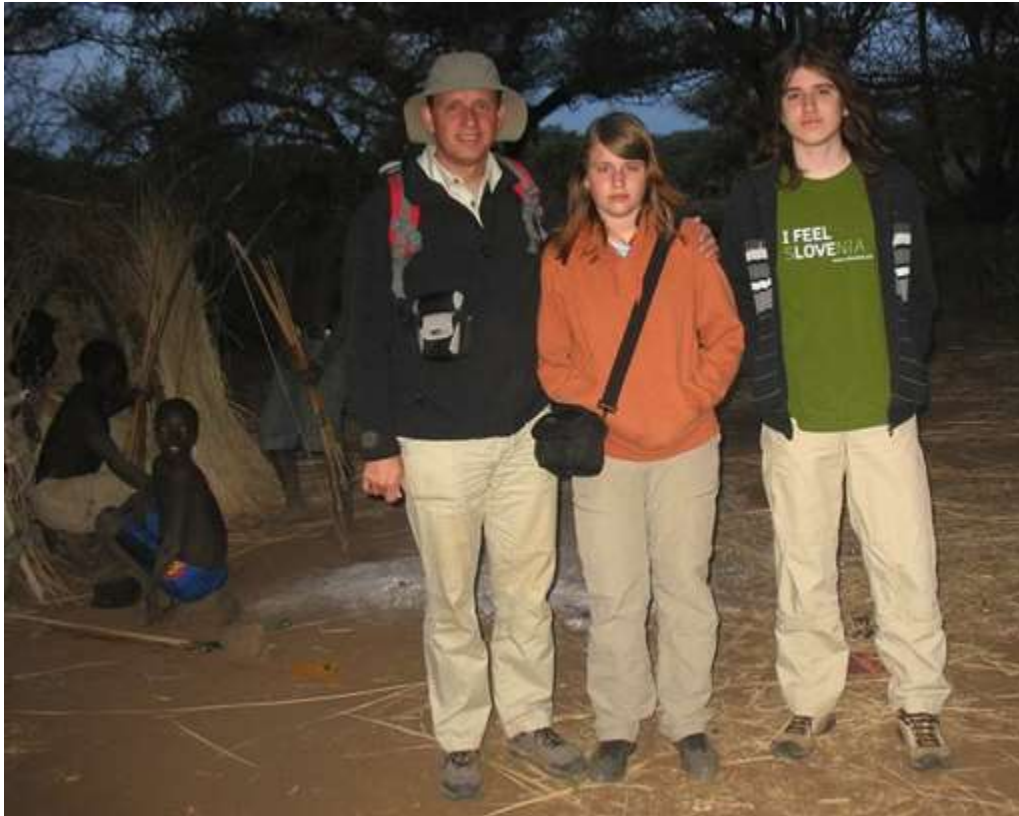
Knjige s področja gornišstva so nanj zelo vplivale oziroma so mu zlasti zaznamovale življenje. Knjiga avstrijskega alpinista Hermana Buhla mu je spremenila pogled na svet, kot pravi Bojan, je postal po tem, ko je prebral knjigo, zasvojen z alpinizmom. Poleg te je ena najboljših knjig knjiga Nejca Zaplotnika Pot. Za to knjigo Bojan pravi, da je katekizem slovenskih alpinistov. Je pa tudi romantik po duši, saj ima v zelo lepem spominu ljubezensko zgodbo Ljubezen v času kolere, roman o moškem in ženski, ki se neizmerno ljubita, a se ne moreta poročiti.

In kaj Bojan počne izven delovnega časa, med vikendi in v času dopusta? Ko pride domov, se najprej preobleče v trenirko, kar mu je najbolj všeč. Poleti pokosi travo okrog hiše ali pa postori še kaj potrebnega. Kdaj drugič pa si privoščiči kavico v mestu ali pa pred krutim svetom pobegne na kakšen krajši izlet. Ko odide na dopust, s seboj vedno vzame potovalko knjig. Ima potujočo knjižnico – tako na morju ljudje hodijo k njemu in si od njega izposojajo knjige. Sicer pa na dopustu rad lenari – zanj je dopust »čas, ko je treba odpočiti dušo in telo«. Ker je po duši samotar, najrajši kampira, a se potem pa kampu kaj dosti ne giblje. Bere, se okopa v morju, gre na sprehod.

Fotografija 37: Oddih na morju
(2005; fotografija je last g. Šrota)

Posebno mesto v življenju Bojanove družine pa imajo potovanja. Kar sicer skupaj preživijo zelo malo časa, poskušajo skupne trenutke kar najbolj kvalitetno preživeti na dopustu. Med drugim so obiskali tudi Tanzanijo, Egipt in Budimpešto.

Fotografija 38: Bojan, hči Hana in sin Luka v Tanzaniji
(2009; fotografija je last g. Šrota)

Fotografija 39: Bojan s sinom in hčerjo v Budimpešti
(2015; fotografija je last g. Šrota)

MALE BOJANOVE SKRIVNOSTI

Je pa Bojan Šrot tudi sladkosned – obožuje kokos in marcipan, posebej pri srcu pa mu je Gorenjkina čokolada z mandlji. In ko slednje nekaj časa ni več zasledil v trgovinah, je bil prav jezen. S tem v zvezi se je angažirala celo partnerka, ki je v klicu v Gorenjkino tovarno protestirala, zakaj je več ne izdelujejo. V hecu Bojan pove, da je bila očitno uspešna, saj jo je zdaj spet moč kupiti.

Pozimi zelo rad športa, saj smuča, drsa in celo borda. Prav slednje se mu zdi zanimivo, saj se ga je naučil šele skoraj pri 50-ih. Razlog pa je bil preprost: ker sta se sin in hči nekega dne odločila, da bosta bordala in v tem se je naenkrat odločil, da se bo bordanja lotil tudi sam. Otrokoma se je njegov podvig zdel kot znanstvena fantastika, saj se jima ni zdelo verjetno, da bi se nekdo »star kot zemlja« (kakor radi otroci gledajo na svoje starše) lahko naučil česa takega. Zanimivi so spomini na same začetke stanja na bordu: bilo je v času zimskih počitnic, ko so letovali v avstrijskem Zahnseeju. Po nekaj dneh smučanja – bila je sredo - se je odločil poskusiti, zato si je sposodil bord in se poln zagona, z bordom pod pazduho, odpravil z gondolo na vrh tamkajšnjega hriba. Hčeri je šlo kar na jok, ker je bila prepričana, da se bo »cel polomil«. Družini je naročil, naj ga počakajo v dolini in se kot popolni samouk pognal po strmini. Spominja se, da je počasi in precej nesigurno odpeljal navzdol, med drugim naredil par »spektakularnih« salt, ob tem pa opazil, da je bil v zabavo vsem na smučišču. Kljub težavam je bil trmast in tako pridrčal do prve planinske kočice, kjer si je ob mislih: »Kaj mi je tega treba?!« privoščil pivo in se malo opogumil za nadaljevanje. Trdno se je namreč odločil, da če se je tega lotil, zagotovo ne bo odnehal...in se pogumno pognal naprej po blažji strmini. Takrat se je do njega pribordal mlajši fant, ki je imel prav tako precej težav, a mu je vseeno šlo nekoliko bolje kot njemu. Dotlej Bojanu nihče ni povedal, da se je treba pri bordu nagibati oziroma zavijati »na eno ali drugo kanto«, to je voziti po robnikih borda. Ves čas se je namreč vozil zgolj po ploski površini borda, kar je imelo za posledico visoke hitrosti in zaradi tega številne padce, prevrate in druge nerodne elemente. Z opazovanjem omenjenega fanta in poskušanjem mu je končno uspelo narediti en zavoje. Hitro je usvojil zavoje in stabilnost do te mere, da se je pribordal do bližnje sedežnice, s katero bi se lahko odpeljal v dolino.

A vztrajnost ga je prepričala v to, da se je raje spustil po strmini in se z bordom pripeljal do cilja. Tistega dne se je bordanja naučil do te mere, da se je s soslednjega hriba peljal cele 4 km ... a seveda ni šlo brez treh večjih in nekaj manjših padcev. Bordanje mu je predstavljalo tak izziv, da je potem preostale dni dopusta vsak dan do okoli 12. ure smučal, popoldne pa obvezno bordal. Tako se je naučil osnov bordanja v samo treh dneh.

Fotografija 40: Bojan na bordu v Avstriji

(2012; fotografija je last g. Šrota)

A to mu ni bilo dovolj - ko je prišel domov, je šel na Roglo in cel dan bordal, pri čemer pa si šteje za velik uspeh, da ni padel niti enkrat. Še več – bordanje ga je tako navdušilo, da na vsakem oddihu, kadar smuča, tam tudi borda. Vsa družina se je nekako navadila, da vzamejo na smučišča vedno dvojno opremo, za smučanje in bordanje.

Bojan zna tudi drsati in rolati. Svoje veselje do športa je v veliki meri prenesel tudi na otroka, ki ju je naučil vseh športov, s katerimi se ukvarja tudi sam – prepričan je namreč, da je zelo koristno, da imajo otroci določene motorične sposobnosti in obvladajo neke spretnosti, ki pa se jih mlad človek tako ali tako hitreje nauči kot starejši.

Dolgo časa je Bojan hodil tudi jadrat, kar obvlada celo do te mere, da je igral vlogo skiperja prijateljem s hribov, s katerimi so preživeli (in še preživljajo) številne dopuste na jadrnicah, kjer si krajšajo čas tudi z ribolovom – pa ne »na roke« kot v otroštvu, temveč s pravo ribiško palico.

Fotografija 42: Pohod na Raduho
(2015; fotografija je last g. Šrota)

Fotografija 43: Hiter »skok« na morje
(2016; fotografija je last g. Šrota)

Kaj pa Bojanova življenjska vodila? Predvsem se ne obremenjuje s stvarmi, na katere nima vpliva, ne beži od problemov, ampak se z njimi sooča in jih skuša rešiti, na življenje gleda z vedre plati. Večkrat gre na pokopališče in se tam zamisli nad dejstvom, koliko je tam ljudi, ki so še prejšnji dan imeli toliko neodločljivih stvari, potem pa je vsega tega konec. Skuša biti zabaven, tako da z njim »ni naporno živeti«.

Kaj pa vzorniki? Seveda jih je imel – na vseh področjih, kjer se je pojavil, le na področju županovanja vzornika nima. A vendarle pravi, da ga na rabi. Dobro dela in se ne hvali, je uspešen. Posebnega življenjskega mota nima, rad pa prebere kakšno iskrico v Delu, večkrat pa se je oprijel misli Eleonor Roosevelt: »Nihče te ne more ponižati brez tvojega dovoljenja.« Večkrat je namreč že doživel javne kritike, tudi žaljive, a po toliko letih izkušenj je znal zgraditi obrambni zid.

Fotografija 44: Bojan s svojo psičko

(2015; fotografija je last g. Šrota)

DRUGI O BOJANU ŠROTU

Tina Kramer, bivša direktorica občinske uprave

Z županom Bojanom Šrotom sem se prvič srečala, ko sem mu še kot zelo mlada skavtska voditeljica s sovoditeljem na občino prinesla Luč miru iz Betlehema. Že takrat me je kot človek na pomembni funkciji zelo presenetil in bilo mi je jasno, da je mnogo več kot "samo" župan.

Bojan Šrot je eden najbolj razgledanih ljudi, kar jih poznam, širokega duha in velik svetovljan. Z lahkoto si predstavljam, da bi lahko bil tudi vrhunski zdravnik, uspešen univerzitetni profesor matematike, zgodovine ali kemije ali pa strateg v vojski, športnik, pisatelj in še mnogokaj. Nenazadnje je bil član in tudi vodja vrhunskih alpinističnih odprav, kar vsakomur, ki kaj ve o alpinizmu, pove marsikaj. Za voditeljstvo ga v prvi vrsti določa njegova izjemna miselna prožnost in inovativnost, zaradi česar je sposoben najti presenetljivo enostavno in povsem nepričakovano rešitev problema, ki je do takrat ne vidi nihče. Zna in si upa povedati to, kar resnično misli, ne da bi se bal posledic in to večinoma na zelo prijeten, pogosto tudi zelo humoren način. V najinem sorazmerno dolgem obdobju sodelovanja, ko sem imela možnost delati z njim 13 let in je bil moj nadrejeni, sem tako zelo pogosto videla pozitivno presenečene, včasih kar osuple obraze ljudi, ki so polni vtisov odhajali iz njegove pisarne. Ima sposobnost, da hitro prevzame, že ko vstopi v prostor. Kaj bo rekel, kako bo neko stvar ocenil?

Župan Bojan Šrot deluje drugače od večine ljudi, nikoli na podlagi pričakovanj drugih, ampak lastnega prepričanja in presoje, kaj je prav. To se na prvi pogled zdi enostavno, a pri opravljanju zahtevne funkcije, kot je županska, to terja veliko poguma, več kot se zdi na prvi pogled. Tudi zato se je okrog njega v času njegovega že dolgega in tako uspešnega županovanja v medijih pogosto iskriilo, dimilo in še kaj, a nanj to ni imelo posebnega učinka.

Sicer je pravzaprav blagega duha in v svojem bistvu zelo preprost in skromen človek, ki ima rad ljudi in je včasih, za funkcijo, ki jo opravlja, celo pretirano sproščen, pa tudi sočuten, če je to sploh mogoče in če si smem dovoliti to oceno.

Seveda je imeti takšnega šefa včasih lahko tudi zelo stresno, saj si hitro soočen z lastnimi

omejitvami in v povezavi z njegovo direktnostjo se tega tudi ne da spregledati ali preslišati. A predvsem je imeti nadrejenega, kot je naš župan, privilegij in res ne samoumevna stvar. In privilegij ima tudi mesto Celje.

Želite slišati dober, še "neprežvečen vic", ki vas bo spravil v dobro voljo ne glede na to v kakšni situaciji ste se znašli in vam bo pokazal celo na rešitev problema? Potem se naročite na sestanek k županu!

Damjan Vrečko, načelnik Upravne enote Celje

Bojan Šrot sodi med tiste izjemne posameznike, ki zaradi svojih lastnosti, sposobnosti in dejanj opazno izstopajo in so deležni najširše družbene pozornosti.

Kot njegov sošolec sem lahko že od gimnazijskih let dalje spoznaval njegove dosežke na različnih poljih življenjske ustvarjalnosti. S svojo bistostjo, hudomušnostjo in neizmernim občutkom za humor je vedno vnesel veselo razpoloženje in marsikdaj razelektril napete situacije, ki se pač dogajajo v medsebojnih odnosih. Tako v šolskih, študijskih letih kot kasneje smo bili radi v njegovi družbi, saj je s svojo neposrednostjo, duhovitostjo in pozitivno naravnostjo že takrat nakazoval, da ga čaka izjemno uspešna pot. Ob tem se je začela izoblikovati tudi njegova posebna karizma, ki je vedno širila duh prijetnosti in simpatičnosti. Osebnost sem pri njem vedno cenil tudi izjemen čut za sočloveka, ki ga je manifestiral na različne načine. Tako je kot odvetnik za marsikoga, ki ni imel denarja, opravljal storitve zastonj ali po bistveno nižji tarifi. Vedno je bil pripravljen priskočiti na pomoč ljudem, ki so bili v različnih življenjskih stiskah. Kot gorski reševalec je mnogokrat reševal ponesrečence v gorah. Bil je ustanovitelj športne šole plezanja, skozi katero se je izsolalo mnogo otrok in pri tem razvilo cenjene človeške in športne vrline.

Njegov način razmišljanja je bil vedno usmerjen v reševanje problemov. S svojo ustvarjalno energijo je omrežil svoje sodelavce, ki so pod njegovim vodstvom nanizali celo vrsto odmevnih dosežkov. Nesporno dejstvo je, da je Mestna občina Celje v času, odkar ji županuje, doživela vsestranski razcvet in vzpostavila bistveno višji standard bivanja, kot je obstajal pred njegovim vodenjem. Tako so bili na našem območju v tem času zgrajeni mnogi infrastrukturni, šolski ter ostali objekti, izboljšana okoljska problematika, pritegnjenih mnogo tujih investicij itd. Njegov način voden-

ja in rezultati, ki jih pri tem dosega, so v državnem pogledu vzpostavili merila in kriterije, kakšen naj bi bil uspešen župan.

Na njegovi nadaljnji poti mu voščim še veliko ustvarjalne energije in mnogo uspehov pri vodenju Mestne občine Celje.

Tjaša Podergajs, vodja Oddelka za splošne zadeve na Mestni občini Celje

Redki so trenutki v življenju, ko so ti nasmehne takšna priložnost, kot se je meni. Po večletnih vsakodnevnih vožnjah na študentsko delo v Ljubljano sem dobila zaposlitev na področju odnosov z javnostmi v Kabinetu župana Mestne občine Celje. Moje vsakodnevne službene obveznosti s tega področja dela so predstavljale tudi veliko stikov z Bojanom Šrotom, županom Mestne občine Celje.

Začetek moje poklicne poti je tako zaznamoval človek poznavanja mnogih področij, izjemnih retoričnih sposobnosti in jasnih ciljev. Je oseba, ki ima čut za sočloveka in je vedno pripravljen poslušati in pomagati. Opisala bi ga lahko tudi kot dobrega stratega, ki ne glede na težave, s katerimi se trenutno spopadajo občine in družba sicer, sodelavcem in ljudem okoli njega vedno ponudi ambiciozne predloge in nabor rešitev za boljšo kakovost življenja. Vedno znova me preseneča tudi njegov širok spekter znanja, ki se kaže v različnih situacijah, tako pri vodenju sej mestnega sveta, tvornem sodelovanju pri razvoju mesta, kakor tudi na službenih poteh, na katerih nam predstavlja zgodovino, kulturo, kulinarčne posebnosti, aktualno dogajanje različnih območij ipd. V okviru protokolarnih obiskov različnih delegacij župan goste preseneča s spontanostjo in odkritostjo ter poznavanjem dežele, iz katere prihajajo. Tudi ob poslovnih srečanjih lokalnega ali državnega značaja se predstavi kot konstruktiven sogovornik s konkretnimi mnenji in predlogi. In to je le del situacij, ki sem jih opisala. Bilo jih je še - in bo - veliko ... Priložnost opravljati delo v njegovi delovni sredini sem izkoristila tudi zase. Znanje, pridobljeno med študijem in s študentskim delom, sem tako še nadgradila in izpopolnila. Naučila sem se tudi potrpežljivosti, vztrajnosti in natančnosti, predvsem pa delati z različnimi ljudmi.

Tudi sedaj, ko svoje delo opravljam na drugem oddelku, na Oddelku za splošne zadeve in je narava dela drugačna od zadolžitev v Kabinetu župana, župana zelo cenim, spoštujem in se od njega marsikaj novega naučim. Kot predstavnica mlajše generacije sem zato še danes hvaležna za edinstveno

priložnost, ki mi je bila ponujena, jaz pa sem jo zgrabila z obema rokama. Bila sem ob pravem času na pravem mestu in ob posameznikih, ki so v meni prepoznali potencial.

Hana Šrot, hči

Moj oče je nedvomno eden najpomembnejših ljudi v mojem življenju in do njega imam ogromno ljubezni in spoštovanja. Ob pisanju tega sestavka sem začela razmišljati, koliko je pravzaprav vplival na moje življenje in razvoj v osebo, kot sem danes. Naučil me je mnogo koristnih stvari in podal marsikatero uporabno lekcijo, čeprav morda vsaka ni bila najbolje sprejeta v trenutku, ko je bila podana. Vendar pa danes, nekaj let kasneje, vem, da je želel le najboljše in hkrati vidim, kakšen vpliv je imel name in ga še vedno ima.

Celotno življenje je trdo delal in se trudil, da je zagotovil, da imamo vse in nam nič ne manjka. Naučil me je vrednosti trdega dela, poštenosti in spoštovanja drugih. Naučil me je pomembnosti izobrazbe in da lahko v življenju dosežem, karkoli si želim, če v to vložim trud. Vse to je storil ne le z besedami, temveč tudi - in predvsem - z dejanji.

Ena od stvari, za katero sem mu najbolj hvaležna, je, da je name prenesel ljubezen do potovanja in mi pokazal, da nove izkušnje najbolj obogatijo človeka. Vsekakor sem zelo srečna, da mi je omogočil udobno in brezskrbno življenje, vendar pa me je hkrati naučil ceniti doživetja bolj od materialnih stvari. Razkošje, ki smo si ga privoščili, je vedno prišlo v obliki potovanj in dogodivščin, kar je veliko dragocenejše kot katerakoli materialna dobrina, ki bi jo lahko kupil. Še vedno se rada spominjam naših številnih izletov, od opazovanja piramid v Egiptu, do kosila v družbi zeber v Tanzaniji in spremljanja nogometne tekme v Barceloni. Ker je bil zaradi svojega dela pogosto zaposlen, cenim ta potovanja še toliko bolj, saj so bila naše priložnosti, da skupaj preživimo nekaj časa in izkusimo nove stvari. In še danes, ko sva z bratom Luko že odrasla in imamo vsak svoje obveznosti, si radi vzamemo čas in skupaj nekam odidemo. Pa naj bo to v Avstrijo na deskanje na snegu in "Germknödel" ali pa v Piran na pivo in partijo taroka.

Zaradi vsega tega in še veliko drugih stvari bom večno hvaležna mojemu očetu. Predvsem pa za njegovo izkazano zaupanje in da mi je vedno pustil svobodo, da življenje doživljam na svoj način. Naučil me je, da neodvisnost pride z odgovornostjo in včasih je to pomenilo »to spoznati na težji

način«. Vendar pa vem, da naj se zgodi karkoli, bo on vedno tam zame in mi stal ob strani, kot to počne že vse moje življenje.

Franček Knez, eden izmed članov odprave

Visoko v steni
v mislih ognjeni
na skali beli kristali
okoli drobni opali.
V njih so se žarki igrali.
Med nebom in zemljo
strune vetra zapojo.
Smo vrnili se z višine,
obraza, silne veličine.
Prsti in dlani uničeni do krvi
poznajo kristalov se sledi.
Bom zdržal,
mi žarek je ostal,
tisti, ki se s kristali je igral.

Celjska odprava v Pakistan.

Prvenstvena smer v steni Trango Towersa. Na vrhu smo bili Bojan Šrot, Slavko Cankar in jaz, Franček Knez.

Hvala vsem, ki so darovali svojo moč.

ZAKLJUČEK

Ko smo začele s pisanjem Bojanove življenjske zgodbe, smo se večkrat vprašale, ali nam bo to sploh uspelo. Nestrpno smo pričakovale dan, ko smo ga obiskale, in ker nas je ob obisku izredno pozitivno presenetil, smo se odločile, da se bomo pri delu zelo potrudile. Gospod Bojan Šrot si preprosto zasluži le najboljše!

Ugotovile smo, da je Bojan skrben oče in živi skupaj s hčerko in sinom v Zagradu pri Celju. Njegovi športni hobiji so smučanje, deskanje na snegu, pohodi v hribe, vožnja s kajakom in kolesarjenje. Z veseljem si ogleda tudi rokometne in nogometne tekme. Rad ima gozdove, morje in gore, kjer najde svoj notranji mir.

Še zlasti nas je presenetil s svojim karakterjem: Kot osebnost je zelo pozitiven, veliko se smeje in optimistično vpliva na ljudi okoli sebe. Prosti čas, kolikor mu ga ob aktivni družbeni vlogi ostaja, najraje posveča klepetu s prijatelji ob dobri glasbi in družini, ki mu predstavlja največjo vrednoto v njegovem življenju. Z velikim užitkom prebere kakšno knjigo, si ogleda film ali operno predstavo.

Skozi življenje ga vodi moto, da sta optimizem in dobra volja najboljši orodji za reševanje težav. S problemi se sooča in jih poskuša reševati. Najbližje, prijatelje in sodelavce vedno bodri z besedami, da če si ne želiš na Triglav, tudi na Everest zagotovo nikoli ne boš prišel. Tako jim vliva novih moči in volje, da so se pripravljene spoprijeti z vsemi preprekami na poti do uspeha.

Ob koncu smo ugotovile, da so naša predvidevanja, ki smo jih predpostavile na začetku, v celoti resnična:

- Bojana Šrota poznamo predvsem s političnega področja. A to niti najmanj ni edino področje, s katerim se je in se še ukvarja. Veliko let svojega življenja je namenil predvsem alpinizmu, poleg tega pa tudi borda, smuča, se uči ruščine, igra tamburico ... In povsod si je nabral ogromno izkušenj, ki so ga oblikovale v takšnega človeka, kot je.
- Seveda veliko časa posveti službi, a takrat, ko sleče županovo obleko in postane "običajen" Bojan, počne marsikaj, kar bogati njegovo življenje. Nikjer nima ovir, zato hodi na morje, kjer poišče svoj notranji mir, in hodi po evropskih mestih, kjer bogati svoje znanje.

- Že ob obisku smo začutile ta pozitivni duh, ki veje od njega. Po pričanjih ljudi, ki ga dobro poznajo, pa smo dejstvo o Bojanu kot pozitivni osebi samo še potrdile.
- Bojan Šrot je naredil ogromno predvsem za Celjane, pa tudi ostale. In to še vedno počne. Sodeluje z vsemi starostnimi kategorijami ljudi, spodbuja razvoj mesta in je ponosen na svoje najbližje in sodelavce, zato si vsekakor zasluži predstavitev v naši nalogi.

Počlašene smo, da nam je Bojan zaupal tisto življenjsko plat, o kateri novinarji še niso pisali. In vesele smo, da lahko Bojanovo "zgodbo o uspehu" delimo tudi z vami.

ZAHVALA

Ob koncu naše raziskovalne naloge bi se rade še zahvalile vsem, ki so kakor koli pomagali pri nastajanju naloge.

V prvi vrsti iskrena hvala g. Bojanu Šrotu, županu, ki je človek z velikom srcem in ogromno izkušnjami.

Hvala tudi vsem, ki so si vzeli čas in se spomnili utrinkov tistega dela življenjske poti, ki so jo prehodili skupaj z g. Bojanom Šrotom.

In iskrena hvala tudi vsem ostalim, ki so nas pri delu usmerjali in nas spodbujali ter nam pomagali pri oblikavanju naloge.

*Fotografija 45: Raziskovalke v županovi pisarni
(2016; fotografija je last raziskovalk)*

VIRI IN LITERATURA

PISNI VIRI:

ČASOPISNI ČLANKI:

- Cela ulica nori, Novi tednik, leto 53, št. 49 (10.12.1998), str. 32.
- Celje ima novo oblast, Večer, 54, št. 296 (22.12.1998), str. 13.
- Ko bom velik, bom župan, Novi tednik, leto 54, št. 14 (8.4.1999), str. 48.
- Celje naj bo prijazno za vse, Večer, leto 56, št. 75 (30.3.2000), str. 15.
- Odličnjakom županove knjige, Večer, leto 58, št. 138 (18.6.2002), str. 19.
- Alpinist na magistratu, Mag, 9, št. 7 (12.2.2003), str. 62–64.
- Politika je bila morda napaka, Celjan, št. 431 (15.4.2009), str. 16–17.
- Celjski župan se želi poročiti, Celjan, št. 509 (13.10.2010), str. 14–15.

USTNI VIRI:

- g. Bojan Šrot,
- ga. Tina Kramer, bivša direktorica občinske uprave,
- g. Damjan Vrečko, načelnik Upravne enote Celje,
- ga. Tjaša Podergajs, vodja Oddelka za splošne zadeve na Mestni občini Celje,
- g. Franček Knez, eden izmed članov odprave,
- gdč. Hana Šrot, hči.

INTERNETNI VIRI:

- <http://sfs-celje.si/sl/vsebina/13-Zupan.html> (22.1.2017).
- <http://moc.celje.si/novice-in-obvestila/4670-najuspesnejsim-osnovnosolcem-cestital-zupan-bojan-srot> (22.1.2017).
- <http://www.gore-ljudje.net/novosti/86480/> (18.2.2017).

IZJAVA

Mentor (-ica), Mateja Hrastnik, v skladu z 2. in 17. členom Pravilnika raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje, zagotavljam, da je v raziskovalni nalogi z naslovom

Bojan Šrot – osebnost mojega kraja,

katere avtorji (-ice) so Nika Gračnar, Maja Vavdi in Zala Vrečko:

- besedilo v tiskani in elektronski obliki istovetno,
- pri raziskovanju uporabljeno gradivo navedeno v seznamu uporabljene literature,
- da je za objavo fotografij v nalogi pridobljeno avtorjevo (-ičino) dovoljenje in je hranjeno v šolskem arhivu,
- da sme Osrednja knjižnica Celje objaviti raziskovalno nalogo v polnem besedilu na knjižničnih portalih z navedbo, da je raziskovalna naloga nastala v okviru projekta Mladi za Celje,
- da je raziskovalno nalogo dovoljeno uporabiti za izobraževalne in raziskovalne namene s povzemanjem misli, idej, konceptov oziroma besedil iz naloge ob upoštevanju avtorstva in korektnem citiranju,
- da smo seznanjeni z razpisni pogoji projekta Mladi za Celje.

Celje, _____

žig šole

Podpis mentorja(-ice)

Podpis odgovorne osebe